

ligge og ikke tage sig den videre nær, saa jeg har derfor ikke mange Betæneligheder ved at gaa ind paa dette Forslag. Min Stilling bliver altsaa i det hele taget den, at jeg kan tiltræde de Forslag, der ere stillede af hele Udvalget, men at jeg meget bestemt maa fragaade at tiltræde de Forslag, der ere stillede af Mindretallet.

Ordføreren (N. Jensen): Efter at vi nu have hørt den meget ærede Minister udtale sig angaaende de stillede Vædringsforslag, kan jeg ikke andet end paa Udvalgets Vegne udtale min Tilfredshed med, at alle de af Udvalgets Flertal stillede Vædringsforslag kan Ministeren gaa ind paa. Vi ville saaledes have god Udset til at faa dette Forslag gennemført. Der staar nu tilbage de to af Mindretallet stillede Vædringsforslag. Jeg vilde, som jeg sagde før, ikke inplade mig paa at omtale dem, forinden vi havde hørt dem begrunde fra et af de ærede Medlemmers Side, og jeg skal nu kun ganske kort sige, at Flertallet i Udvalget har haft en Følelse af, at hvis man vedtog disse Vædringsforslag, saa vilde det lægge Lovens saadanne Banstigeligheder i Vejen, at man ikke kunde faa den gennemført. Det have vi nu haft Væglighed til at faa bestyret ved at høre den ærede Justitsminister. Hvad det første Forslag angaar, da er det jo ikke noget nyt i vor Lovgivning, som Mindretallet her bekæmper; vi kende en saadan Bestemmelse fra Kommunallovgivningen, hvor der er givet Amtmanden Ret til at sætte en vedtagen Foranstaltning midlertidig ud af Kraft. Jeg kan nu ikke tænke mig, at nogen som helst Amtmand her i Landet vilde gribe ind, gribe forstyrrende ind under disse Forhold og sætte en Bestemmelse ud af Kraft, medmindre der var god Grund til det. Loven tænker sig her Tilværelsen af særlige Tilfælde, og Sagen bliver jo derefter øjeblikkelig henvist til Justitsministeren. Det er jo ikke andet og mere, end hvad der, som den meget ærede Minister nu ophyste, skete forinden. Da skulde Sagen gaa først til Ministeren, forinden en offentlig Behandling kunde blive paabudt, og det har Flertallet i Udvalget som sagt ikke haft nogen Betænelighed ved at lade blive staaende, saa meget mere som vi allerede nu kende det i Lovgivningen. Hvad det andet Spørgsmaal angaar, kan jeg sige, og jeg tror ogsaa, jeg kan sige det for Flertallets Vedkommende, at vi ere ikke principielt imod, at vi komme til det, men jeg kan ikke erkende, at den Motivering eller de Grunde, som det ærede Medlem i Udvalget paa Mindretallets Vegne fremsførte, ere tilfredsstillende. Saaledes som Forhol-

dene ere, og som vi kende dem paa Landet, er det undertiden saa, at Folk mange Gange ikke have mere end en ensket Stue; og de maa saa have Liget liggende i en saadan Stue og samtidig selv gaa og færdes der, men det vil aldrig kunne ske, naar Tilfælde, som de i Forslaget omhandlede, indtræffe. Saa vil der nemlig blive sørget for, at Eigene blive førte til isolerede Lokaler, det være sig Vighuse eller andre Steder, Lokaler, hvorfra Smitten ikke kan forplantes. For øvrigt har der efter den Erfaring, jeg har fra saadanne Forhold, aldrig været noget i Vejen for, hvis en fattig Mand eller Kone eller et Barn er død, da at skaffe Plads til det; der har aldrig været noget i Vejen fra Naboernes Side for at tage imod Eigene. De ærede Medlemmer maa huske paa, hvordan Forholdene ere paa Landet. Det er jo ikke saaledes, at naar en er død, kan man straks gaa til Byen og hente en Kiste, putte Liget i den og straks saa det fært til Vighuset. Nej, det varer nogle Dage, inden Snekteren, som tilbærer en saadan Kiste, bliver færdig dermed, og saa længe er man nødsaget til at beholde Liget i sit eget Hus, men, hvis der ikke skulde være tilstrækkelig Plads der, har der, som jeg nævnte før i de Tilfælde, som jeg har kendt, aldrig været det fjerneste til Hinder for, at man kunde faa det indlagt hos Naboerne. Naar hertil kommer, som det blev udtalt af den ærede Minister, at Forslaget vilde berede Lovens Banstigeligheder — og baade Mindretallet og Flertallet ere jo enige om, at det er et stort Fremstridt at faa denne Lov — saa er det ingen Nytte til at eksperimenterre videre, men straks lade den gaa til Landstinget, da Landstinget en Gang har forkastet et lignende Forslag, ganske vist ikke det samme, men et lignende Forslag, og da det jo, efter de Udgifter, det ærede Medlem konkluderede til, nemlig ca. en halv Million Kroner for Statstakassen og lige saa meget fra Kommunerne, jo ikke er en saa ganske lille Sum, det drejer sig om. Jeg tror, at man i det hele taget skal være noget varsom med at lægge ny Byrder over paa Kommunerne. Selv om det er, til Formaal, man maa erkende for at være hensigtsmæssige og tidsvarende, maa man dog overveje ved Siden deraf de Udgifter, som det kræver, og det ville, jo alle være enige om, at Kommunerne ere saaledes bebyrdede i Forvejen, at det ikke gaar an at læsse alt for meget yderligere over paa dem. Dertil kommer desuden, hvad jeg allerede har nævnt, at der i Tilfælde af Epidemier vil blive sørget for dette Forhold. Det er jo en nødvendig Følge af de øvrige Foranstaltninger, der ogsaa skulle træffes i Hen-